

Sygn. akt II K 246/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: sekr. sąd. Karolina Zubrzycka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 lipca, 05 października, 22 grudnia 2016 r., 09 lutego, 13 kwietnia, 19 lipca, 12 października i 23 listopada 2017 r.

sprawy:

M. R. (1), syna F. i I. z domu R., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20.05.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.500 zł na szkodę A. U.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

II. w dniu 03.06.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki T. o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.000 zł na szkodę R. D.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

III. w dniu 07.07.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.290 zł na szkodę E. Z.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

IV. w dniu 10.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki K. C. o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.005 zł na szkodę J. M.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

V. w dniu 10.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.321 zł na szkodę S. S.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

VI. w dniu 30.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.400 zł na szkodę Z. F.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

VII. w dniu 01.09.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.300 zł na szkodę O. D.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

VIII. w dniu 28.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki A. R. o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.005 zł na szkodę R. K.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

IX. w dniu 07/08.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.000 zł na szkodę A. K. (1)

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

X. w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 01.08.2015 r. i nie później niż 06.11.2015 r., w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.500 zł na szkodę A. K. (2)

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

I. oskarżonego M. R. (1):

a) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk,

b) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż numer rejestracyjny uszkodzonego samochodu to (...), i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk,

c) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk,

d) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk,

e) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, że w okresie od nieustalonego dnia do dnia 10 sierpnia 2015 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał dwukrotnie uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.321 zł na szkodę S. S., i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

f) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, że w okresie od nieustalonego dnia do dnia 03 sierpnia 2015 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał trzykrotnie uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.203,54 zł na szkodę Z. F., i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

g) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, że w okresie od nieustalonego dnia do dnia 01 września 2015 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z

góry powziętego zamiaru, dokonał trzykrotnie uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.542,92 zł na szkodę O. D., i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

h) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż łączna wysokość wyrządzonej szkody wyniosła 1.500 zł, i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk,

i) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie X aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w nieustalonym dniu w sierpniu 2015 r., i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 kk,

i uznając, że przedmiotowe czyny zostały popełnione w ramach jednego ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na podstawie art. 288 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uniewinnia oskarżonego M. R. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. R. (1) w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego M. R. (1) do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 415 kc orzeka wobec oskarżonego M. R. (1) obowiązek naprawienia szkody:

- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.a wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. U. kwoty 1.500,00 zł (jednego tysiąca pięciuset złotych);
- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.b wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. D. kwoty 2.000,00 zł (dwóch tysięcy złotych);
- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.c wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego E. Z. kwoty 1.290,00 zł (jednego tysiąca dwustu dziewięćdziesięciu złotych);
- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.e wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. S. kwoty 3.321,00 zł (trzech tysięcy trzystu dwudziestu jeden złotych);
- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.f wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. F. kwoty 2.203,54 zł (dwóch tysięcy dwustu trzech złotych 54/100);
- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.g wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego O. D. kwoty 2.542,92 zł (dwóch tysięcy pięciuset czterdziestu dwóch złotych 92/100);
- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.h wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwoty 1.500,00 zł (jednego tysiąca pięciuset złotych);
- wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.i wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. K. (2) kwoty 1.500,00 zł (jednego tysiąca pięciuset złotych);

VI. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić pokrzywdzonemu O. D. dowód rzeczowy w postaci płyty CD z zapisem monitoringu, znajdujący się na karcie 14 akt prokuratorskich;

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt i ust. 2 pkt 3, § 20, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. Nr 1801) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata T. S. kwotę 1.608,84 zł (jednego tysiąca sześciuset ośmiu złotych 84/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego M. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.468,86 zł (dwóch tysięcy czterystu sześćdziesięciu ośmiu złotych 86/100) tytułem części kosztów sądowych, w tym kwotę 180,00 zł (stu osiemdziesięciu złotych) tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, natomiast na podstawie art. 630 kpk wydatkami związanymi z oskarżeniem w części, w której oskarżony został uniewinniony, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 246/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. (1) był zatrudniony w Stoczni (...) S.A. w G.. Na terenie Stoczni, idąc do miejsca wykonywania pracy od miejsca parkowania swojego samochodu i odwrotnie, przechodził przez parking dla pracowników Stoczni oznaczony jako P1, znajdujący się przy ul. (...). Od pewnego momentu, począwszy od dnia 20 maja 2015 r., przechodząc obok zaparkowanych tam samochodów M. R. (1), działając z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zaczął dokonywać uszkodzeń zaparkowanych tam samochodów w ten sposób, że nieustalonym, ostrym narzędziem zarysowywał powłoki lakiernicze przedmiotowych pojazdów, w wyniku czego pozostawały na nich ślady w postaci zarysowań różnych elementów karoserii, które ze względów estetycznych wymagały dokonania napraw pojazdów poprzez wykonanie stosownych prac lakierniczych.

W ramach wskazanego wyżej proceduru M. R. (1) w dniu 20 maja 2015 r. przechodził obok samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność A. U., który tego dnia w godzinach rannych pozostawił przedmiotowy samochód na parkingu w stanie nieuszkodzonym. M. R. (1) dokonał uszkodzenia przedmiotowego samochodu poprzez zarysowanie nieustalonym narzędziem powłoki lakierniczej po stronie lewej samochodu – drzwi przednich i tylnych oraz błotnika przedniego i tylnego w formie podłużnych kresiek. W ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 1.500 zł na szkodę A. U., przy czym ten ostatni po zauważeniu uszkodzeń samochodu po powrocie z pracy udał się po pewnym czasie do warsztatu i za wspomnianą kwotę dokonał naprawy swojego pojazdu.

W dniu 03 czerwca 2015 r. M. R. (1) przechodził obok samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność R. D., który tego dnia w godzinach rannych idąc do pracy pozostawił przedmiotowy samochód na parkingu w stanie nieuszkodzonym. M. R. (1) dokonał uszkodzenia przedmiotowego samochodu poprzez zarysowanie nieustalonym narzędziem powłoki lakierniczej po stronie prawej samochodu w formie jednej poziomej kreski przechodzącej przez przednie i tylne drzwi oraz tylny błotnik. W ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 2.000 zł na szkodę R. D., przy czym ten ostatni zauważył uszkodzenia samochodu po powrocie z pracy w godzinach popołudniowych. R. D. do dnia wyrokowania nie dokonał naprawy przedmiotowych uszkodzeń.

W dniu 07 lipca 2015 r. M. R. (1) przechodził obok samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność E. Z.. Ten ostatni pozostawił przedmiotowy samochód na wskazanym wyżej parkingu w godzinach rannych udając się do pracy, samochód był wówczas nieuszkodzony. M. R. (1) dokonał uszkodzenia przedmiotowego samochodu poprzez zarysowanie nieustalonym narzędziem powłoki lakierniczej po stronie prawej samochodu w formie podłużnych, nieregularnych kresiek na przednich i tylnych drzwiach oraz błotniku tylnym. W ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 1.290 zł na szkodę E. Z., przy czym ten ostatni zauważył uszkodzenia samochodu po powrocie z pracy w godzinach popołudniowych. E. Z. udał się następnie do warsztatu, gdzie uzyskał

wycenę, że naprawa wspomnianych uszkodzeń pojazdu będzie kosztowała kwotę 1.290 zł, do dnia wyrokowania nie dokonał naprawy przedmiotowych uszkodzeń.

Na wskazanym wyżej parkingu swój pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) parkował również Z. F.. W okresie od bliżej nieustalonego dnia latem 2015 r. do dnia 03 sierpnia 2015 r. M. R. (1) przechodząc obok zaparkowanego przedmiotowego pojazdu trzykrotnie dokonał jego uszkodzenia poprzez zarysowywanie powłoki lakierniczej pojazdu nieustalonym przedmiotem, przybierające postać nieregularnych, zygzakowatych kresek. Za pierwszym razem zarysowanie dotyczyło lewych przednich drzwi pojazdu, za drugim razem lewych tylnych drzwi i lewego tylnego błotnika pojazdu, za trzecim, dokonanym w dniu 03 sierpnia 2015 r., lewego przedniego błotnika pojazdu, łącznie zostały uszkodzone cztery elementy karoserii samochodu. M. R. (1) w ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 2.203,54 zł na szkodę Z. F.. Ten ostatni do dnia wyrokowania nie dokonał naprawy przedmiotowych uszkodzeń.

W dniu 10 sierpnia 2015 r. w godzinach rannych J. M. udając się do pracy zaparkował na wskazanym wyżej parkingu swój samochód marki K. C. o numerze rejestracyjnym (...), był on wówczas w stanie nieuszkodzonym. M. R. (1) przechodząc następnie tego dnia obok wskazanego pojazdu dokonał jego uszkodzenia poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej nieustalonym narzędziem, przy czym zarysowanie dotyczyło lewej części pojazdu – dwóch elementów karoserii w postaci przedniego błotnika i tylnych drzwi i przyjęło postać nieregularnych, falistych kresek. W ten sposób M. R. (1) spowodował straty w łącznej wysokości 2.005 zł na szkodę J. M.. Ten ostatni po zauważeniu tego samego dnia w godzinach popołudniowych uszkodzeń swojego samochodu udał się z nim później do warsztatu i dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu za wskazaną wyżej kwotę w formie bezgotówkowej, kwota ta została mu wypłacona przez ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia pojazdu.

Na wskazanym wyżej parkingu swój samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) parkował również S. S.. W okresie od nieustalonego dnia latem 2015 r. do dnia 10 sierpnia 2015 r. M. R. (1) przechodząc obok zaparkowanego przedmiotowego pojazdu dwukrotnie dokonał jego uszkodzenia poprzez zarysowywanie powłoki lakierniczej pojazdu nieustalonym przedmiotem, przybierające postać nieregularnych, poziomych kresek. Najpierw M. R. (1) dokonał w ten sposób zarysowania prawej strony pojazdu – drzwi przednich i tylnych drzwi, następnie po kilku dniach, gdy właściciel zaparkował pojazd w odwrotny sposób, lewej strony pojazdu – przedniego błotnika, przednich i tylnych drzwi oraz tylnego błotnika. M. R. (1) w ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 3.321 zł na szkodę S. S.. Ten ostatni po ujawnieniu uszkodzeń udał się do warsztatu, gdzie uzyskał wycenę, że naprawa wspomnianych uszkodzeń pojazdu będzie kosztowała wskazaną wyżej kwotę, do dnia wyrokowania nie dokonał naprawy przedmiotowych uszkodzeń.

W dniu 28 sierpnia 2015 r. M. R. (1) przechodził obok samochodu marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność R. K.. Ten ostatni pozostawił przedmiotowy samochód na wskazanym wyżej parkingu w godzinach rannych udając się do pracy, samochód był wówczas nieuszkodzony. M. R. (1) dokonał uszkodzenia przedmiotowego samochodu poprzez zarysowanie nieustalonym narzędziem powłoki lakierniczej po stronie lewej pojazdu w formie podłużnych, nieregularnych kresek na przednich i tylnych drzwiach, tylnym słupku oraz klapie tylnej pojazdu. W ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 1.500 zł na szkodę R. K.. Ten ostatni zauważył uszkodzenia samochodu po powrocie z pracy w godzinach popołudniowych i udał się następnie do warsztatu, gdzie uzyskał wycenę, że naprawa wspomnianych uszkodzeń pojazdu będzie kosztowała wspomnianą kwotę 1.500 zł, do dnia wyrokowania nie dokonał naprawy przedmiotowych uszkodzeń.

Na wskazanym wyżej parkingu swój pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) parkował również O. D.. W okresie od bliżej nieustalonego dnia latem 2015 r. do dnia 01 września 2015 r. M. R. (1) przechodząc obok zaparkowanego przedmiotowego pojazdu trzykrotnie dokonał jego uszkodzenia poprzez zarysowywanie powłoki lakierniczej pojazdu nieustalonym przedmiotem, uszkodzenia te przybierały postać nieregularnych, poziomych kresek. Uszkodzenia za każdym razem dotyczyły prawej strony pojazdu i łącznie objęły pokrywę silnika, przedni błotnik, drzwi, ścianę boczną w tylnej jej części oraz pokrywę wlewu paliwa, w trakcie kolejnych zdarzeń na elementach tych powstawały nowe rysy. Po ujawnieniu wcześniejszych uszkodzeń O. D. zostawił w samochodzie włączony rejestrator zapisu video, na którym w dniu 01 września 2015 r. został uwidoczniiony M. R. (1) przechodzący tuż obok

samochodu i dokonujący zarysowania elementów jego karoserii po prawej stronie. M. R. (1) w ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 2.254,92 zł na szkodę O. D.. Ten ostatni do dnia wyrokowania nie dokonał naprawy przedmiotowych uszkodzeń.

W nieustalonym dniu w sierpniu 2015 r. M. R. (1) przechodził obok samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność A. K. (2). Ten ostatni pozostawił przedmiotowy samochód na wskazanym wyżej parkingu w godzinach rannych udając się do pracy, samochód był wówczas nieuszkodzony. M. R. (1) dokonał uszkodzenia przedmiotowego samochodu poprzez zarysowanie nieustalonym narzędziem powłoki lakierniczej po stronie lewej pojazdu w formie podłużnych, poziomych kresek na przednim błotniku, przednich i tylnych drzwiach oraz tylnym błotniku. W ten sposób spowodował stratę w łącznej wysokości 1.500 zł na szkodę A. K. (2). Ten ostatni zauważył uszkodzenia samochodu po powrocie z pracy w godzinach popołudniowych i udał się następnie do warsztatu, gdzie uzyskał wycenę, że naprawa wspomnianych uszkodzeń pojazdu będzie kosztowała wspomnianą kwotę 1.500 zł, do dnia wyrokowania nie dokonał naprawy przedmiotowych uszkodzeń.

Po zarejestrowaniu na nagraniu uszkodzenia pojazdu O. D. w dniu 01 września 2015 r. i dokonanym następnie rozpoznaniu, że sprawcą tego uszkodzenia jest M. R. (1), właściciele wymienionych wyżej pojazdów pozgłaszały zdarzenia polegające na uszkodzeniu ich pojazdów we wskazany wyżej sposób na Policji. Niektórzy z nich rozmawiali na ten temat z M. R. (1). Ten ostatni w związku z ujawnionymi zdarzeniami został dyscyplinarnie zwolniony z pracy w Stoczni (...). W dniu 17 grudnia 2015 r. funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania osoby M. R. (1). W trakcie przeprowadzonych w tym dniu czynności z jego udziałem przyznał się on do dokonania uszkodzeń wymienionych wyżej pojazdów.

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) k. 167 akt prokuratorskich, k. 67-70; zeznania świadka A. U. k. 29-30 zbioru C, k. 109-110; zeznania świadka R. D. k. 18 zbioru C, k. 108-109; zeznania świadka E. Z. k. 47-48 zbioru C, k. 111; zeznania świadka Z. F. k. 105 zbioru C, k. 188-189; zeznania świadka J. M. k. 65-66 zbioru C, k. 112-113; zeznania świadka S. S. k. 76-78 zbioru C, k. 188-189; zeznania świadka R. K. k. 87-89 zbioru C, k. 113-114; zeznania świadka O. D. k. 3 akt prokuratorskich, k. 188; zeznania świadka A. K. (2) k. 138-139 zbioru C, k. 115; zeznania świadka M. R. (2) k. 168; zeznania świadka T. W. k. 168-169; zeznania świadka K. L. k. 281-282; dokumentacja fotograficzna k. 35-40 akt prokuratorskich; protokół oględzin pojazdu k. 20-21 akt prokuratorskich; protokół oględzin pojazdu k. 56-57 akt prokuratorskich; kopia dowodu rejestracyjnego k. 50-51 akt prokuratorskich; wycena k. 52 akt prokuratorskich; protokół oględzin pojazdu k. 107-108 akt prokuratorskich; dokumentacja fotograficzna k. 109-117 akt prokuratorskich; kalkulacja naprawy k. 68-70 akt prokuratorskich; protokół oględzin pojazdu k. 84-85 akt prokuratorskich; kopia dowodu rejestracyjnego k. 79 akt prokuratorskich; wycena k. 80 akt prokuratorskich; protokół oględzin pojazdu k. 94-95 akt prokuratorskich; kopia dowodu rejestracyjnego k. 90 akt prokuratorskich; wycena k. 50; protokół zatrzymania rzeczy z płytą k. 9-14 akt prokuratorskich; protokół odtworzenia zapisu monitoringu z fotogramami k. 191-193 akt prokuratorskich, k. 116; częściowo kalkulacja naprawy k. 5-9 akt prokuratorskich; protokół oględzin pojazdu k. 146-147 akt prokuratorskich; dokumentacja fotograficzna k. 148-149 akt prokuratorskich; kopia dowodu rejestracyjnego k. 144 akt prokuratorskich; wycena k. 51; protokół zatrzymania osoby M. R. (1) k. 155 akt prokuratorskich; opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości k. 231-259/

W dniu 07 sierpnia 2015 r. w godzinach wieczornych A. K. (1) zaparkował należący do niego pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na parkingu niestrzeżonym położonym w pobliżu jego miejsca zamieszkania w G. przy ul. (...) niedaleko wejścia na plażę. W nocy z 07/08 sierpnia 2015 r. nieustalony sprawca dokonał uszkodzenia przedmiotowego pojazdu poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej po prawej stronie pojazdu od drzwi przednich aż do lampy tylnej, rysy znajdowały się na całej powierzchni elementów tej części pojazdu. W ten sposób sprawca ten spowodował straty w łącznej wysokości 3.000 zł na szkodę A. K. (1). Ten ostatni ujawnił uszkodzenia pojazdu w dniu 08 sierpnia 2015 r. w godzinach rannych.

/Dowód: zeznania świadka A. K. (1) k. 123 zbioru C, k. 189-190; protokół oględzin pojazdu k. 126-127 akt prokuratorskich/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. oskarżył M. R. (1) o to, że:

XI. w dniu 20.05.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.500 zł na szkodę A. U., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XII. w dniu 03.06.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki T. o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.000 zł na szkodę R. D., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XIII. w dniu 07.07.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.290 zł na szkodę E. Z., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XIV. w dniu 10.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki K. C. o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.005 zł na szkodę J. M., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XV. w dniu 10.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.321 zł na szkodę S. S., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XVI. w dniu 30.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.400 zł na szkodę Z. F., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XVII. w dniu 01.09.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.300 zł na szkodę O. D., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XVIII. w dniu 28.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki A. R. o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.005 zł na szkodę R. K., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XIX. w dniu 07/08.08.2015 r. w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.000 zł na szkodę A. K. (1), tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk;

XX. w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 01.08.2015 r. i nie później niż 06.11.2015 r., w G. dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1.500 zł na szkodę A. K. (2), tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 3-7/

Oskarżony M. R. (1) jest żonaty, ma jedną dorosłą córkę, nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie techniczne, jego zawód wyuczony to technik mechanik, w toku postępowania pracował w spółdzielni mieszkaniowej jako konserwator z wynagrodzeniem 2.050 zł brutto, wcześniej w 2014 r. osiągnął łączny dochód w wysokości 43.690,59 zł. Posiada majątek w postaci mieszkania. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry, leczyl się on psychiatrycznie, natomiast nie leczyl się odwykowo, nie deklaruje uzależnień. Oskarżony M. R. (1) nie był wcześniej karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 66; informacja o dochodach oskarżonego k. 200-201 akt prokuratorskich; dane o karalności k. 275/

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego M. R. (1) w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów oraz w toku postępowania zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej pisemnej opinii sądowno-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, że M. R. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego zaburzenia adaptacyjne wywołane niekorzystną sytuacją życiową. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie M. R. (1) znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych, zaś jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania konsekwencji działań, jakie są przedmiotem niniejszej sprawy. W odniesieniu do zarzucanych mu czynów oskarżony M. R. (1) nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, tak więc warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania.

/Dowód: opinia sądowno-psychiatryczna k. 189-191 akt prokuratorskich/

Oskarżony M. R. (1), przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazał, że nie wie, dlaczego to zrobił, musiał to zrobić pod wpływem stresu i emocji, nie wie, dlaczego tak się stało, ale tego żałuje i nie wie, co ma powiedzieć o tych zarysowaniach i nie potrafi tego wytłumaczyć, ale przyznaje się do wykonania tych zarysowań na pojazdach.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony M. R. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył obszerne wyjaśnienia. Podkreślił, że nie dokonał żadnego z zarzucanych mu przestępstw, zaś w dalszych wyjaśnieniach skupił się na okolicznościach związanych z poprzednim jego przesłuchaniem. Wskazał, że był wtedy w trakcie leczenia i może to wszystko wpłynęło na to, że nie reagował odpowiednio, w zasadzie nie rozumiał kierowanych do niego pytań, wydaje mu się, że został wprowadzony w błąd, nie przekazano mu żadnych dowodów, żadnego nagrania ani świadków, zaś wcześniej został dyscyplinarnie zwolniony z pracy i powiedziano mu, że dokonał tych czynów, i wszystko to prawdopodobnie się nałożyło, że przyznał się do winy. Odpowiadając na pytania oskarżony stwierdził m. in., iż powiedziano mu, że jeżeli dobrowolnie podda się karze, to kara będzie łagodniejsza, na komisariacie spędził prawie 9 godzin, dwa razy był przykuty kajdankami do fotela, zaś leczenie oraz cała ta sytuacja się skumulowały, czuł taką bezradność, bezsilność i wstyd, nie czuł się swobodnie, nietrzeźwo myślał i nie rozumiał sensu zadawanych pytań, chciał, żeby jak najszybciej się to zakończyło, nie miał też wtedy kontaktu z profesjonalnym obrońcą. Przyznał, że na filmie znajdującym się w aktach sprawy widzi siebie, jak przechodzi koło samochodu. Dodał, że przed sytuacją na komisariacie był na zwolnieniu lekarskim, leczyl się wówczas psychiatrycznie i przyjmował leki. Wskazał, że na komisariacie mówił, że nie popełnił tych czynów, natomiast mówiono mu, że jest nagranie i możliwe jest udokumentowanie jego winy, obawiał się tego nagrania. Po odczytaniu wcześniejszych wyjaśnień oskarżony M. R. (1) stwierdził, że może i tak powiedział faktycznie, ale było to pod wpływem sugestii ze strony śledczych, mówiono mu, że jak się przyzna, to będzie łagodniejsza kara, oraz że jest nagranie, nie podtrzymał odczytanych wyjaśnień. Dodał, że sam przyjechał na komisariat, bo wcześniej policjanci go nie zastali w domu, słabo się wówczas poczuł, w tym czasie opiekował się też chorą mamą. Oskarżony nie był w stanie wskazać, jakich pytań nie rozumiał, bo tyle było tych pytań. Stwierdził, że przesłuchanie było etapami, że trzy razy, były spisywane protokoły, zaś czynność objęta odczytaniem protokołem była na samym końcu, trwała 10-15 minut, nie padały wówczas żadne pytania, zaś to, co zostało odczytane, mówił wcześniej do śledczych i przekazali to oni przesłuchującemu i to podpisał po odczytaniu tego przez przesłuchującego, ale tego nie podtrzymuje, wcześniej u śledczych nic nie podpisywał. Po okazaniu fotografii z zabezpieczonego nagrania oskarżony raz jeszcze przyznał, że na tych fotografiach znajduje się jego osoba i jest to droga z jego miejsca pracy na parking samochodowy lub odwrotnie.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) k. 167 akt prokuratorskich, k. 67-70/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony M. R. (1) dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, za wyjątkiem czynu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia, przy czym konieczne było doprecyzowanie

opisów niektórych z tych czynów w taki sposób, aby prawidłowo określały one okoliczności popełnienia tych czynów wynikające ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Natomiast w przypadku czynu opisanego we wspomnianym punkcie IX aktu oskarżenia Sąd uznał, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, aby to oskarżony był sprawcą przedmiotowego czynu, w związku z czym w tym zakresie oskarżonego należało uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na całokształcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności Sąd miał na uwadze zeznania świadków będących pokrzywdzonymi poszczególnymi czynami, których popełnienie przypisano oskarżonym (lub też, jak w przypadku czynu z zarzutu z punktu IX aktu oskarżenia, uniewinniono oskarżonego od popełnienia przedmiotowego czynu). Na podstawie zeznań tych świadków Sąd ustalał w szczególności charakter uszkodzeń poszczególnych pojazdów, to, jakie szkody zostały spowodowane tymi uszkodzeniami i kiedy oraz gdzie uszkodzenia te nastąpiły. Zeznania pokrzywdzonych, ze wskazanymi dalej drobnymi zastrzeżeniami w zakresie niektórych z nich, nie rzutującymi jednak na ocenę całokształtu ich wiarygodności, należało uznać za wiarygodne, są one bowiem w zdecydowanej większości jasne, logiczne, konsekwentne, znajdują również potwierdzenie w innych dowodach, w szczególności dokumentarnych. Zeznania pozostałych świadków, będących funkcjonariuszami Policji, którzy przeprowadzali czynności z udziałem oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego, miały znaczenie nie tyle bezpośrednio dla poczynienia ustaleń faktycznych dotyczących poszczególnych zdarzeń objętych zarzutami, ile dla ustalenia przebiegu czynności procesowych przeprowadzonych z udziałem oskarżonego i w konsekwencji dla weryfikacji wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. R. (1) złożonych już na etapie postępowania sądowego. W ocenie Sądu zeznania te również należy uznać za wiarygodne, są bowiem jasne, logiczne, poza wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na rozprawie nie stoją w sprzeczności z żadnymi innymi dowodami, w ocenie Sądu świadkowie ci nie mieli również interesu w podawaniu wersji wydarzeń niezgodnej ze stanem rzeczywistym.

Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych wziął pod uwagę również dowody dokumentarne, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, we właściwej formie i należało je uznać za pełnowartościowy materiał dowodowy (ze wskazanymi dalej drobnymi zastrzeżeniami dotyczącymi wycen napraw niektórych pojazdów). Znaczenie poszczególnych z nich zostanie wskazane w dalszej części uzasadnienia.

Sąd swoje ustalenia opierał także na wyjaśnieniach oskarżonego M. R. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, aczkolwiek z uwagi na ich lakoniczność miały one, poza samym przyznaniem się oskarżonego do winy, drugorzędne znaczenie dla poczynienia szczegółowych ustaleń i te zostały oparte przede wszystkim na innych dowodach. Jeżeli natomiast chodzi o wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie, kiedy to nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, zdaniem Sądu należy je uznać za w zdecydowanej większości niewiarygodne i stanowiące przejaw przyjętej przez oskarżonego linii obrony, mającej na celu uchronienie go przed odpowiedzialnością karną za czyny zarzucane mu w niniejszej sprawie.

Przechodząc do bardziej szczegółowego omówienia dowodów w pierwszej kolejności należy odnieść się do zeznań pokrzywdzonych. Jak już wyżej wskazano, zeznania te znalazły swoje uzupełnienie w dowodach dokumentarnych, w szczególności dotyczących ujawnionych uszkodzeń pojazdów poszczególnych pokrzywdzonych (protokoły oględzin pojazdów, dokumentacja fotograficzna), związanych z kwestią kosztów napraw pojazdów (wyceny i kalkulacje napraw, po części także opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości), w jednym przypadku także dowodach związanych z zabezpieczonym zapisem monitoringu. W ocenie Sądu zeznania wszystkich świadków należących do omawianej grupy należało uznać, ze wspomnianymi już na wstępie drobnymi zastrzeżeniami, o których będzie dalej mowa, za wiarygodne, albowiem były one jasne, logiczne, znajdowały uzupełnienie w innych dowodach, a nie zostały ujawnione żadne dowody, które mogłyby prowadzić do podważenia wiarygodności zeznań tych świadków. Przy uwzględnieniu powyższych uwag Sąd swoje ustalenia faktyczne opierał w szczególności na wiarygodnych zeznaniach świadków: A. U. odnośnie czynu z punktu I aktu oskarżenia, R. D. odnośnie czynu z punktu II aktu oskarżenia, E. Z. odnośnie czynu z punktu III aktu oskarżenia, J. M. odnośnie czynu z punktu IV aktu oskarżenia, S. S. odnośnie czynu z punktu V aktu oskarżenia, Z. F. odnośnie czynu z punktu VI aktu oskarżenia, O. D. odnośnie czynu z punktu VII aktu oskarżenia,

R. K. odnośnie czynu z punktu VIII aktu oskarżenia, A. K. (1) odnośnie czynu z punktu IX aktu oskarżenia i A. K. (2) odnośnie czynu z punktu X aktu oskarżenia.

Podkreślenia wymaga, że pokrzywdzeni starali się stosunkowo dokładnie opisać uszkodzenia swoich pojazdów i uczynili to w sposób korespondujący z dowodami dokumentarnymi. Dowodami takimi były w szczególności – w przypadku zarzutu z punktu I aktu oskarżenia dokumentacja fotograficzna (k. 35-40 akt prokuratorskich), w przypadku zarzutu z punktu II aktu oskarżenia protokół oględzin pojazdu (k. 20-21 akt prokuratorskich), w przypadku czynu zarzutu z punktu III aktu oskarżenia protokół oględzin pojazdu (k. 56-57 akt prokuratorskich), w przypadku zarzutu z punktu V aktu oskarżenia protokół oględzin pojazdu (k. 84-85 akt prokuratorskich), w przypadku zarzutu z punktu VI aktu oskarżenia protokół oględzin pojazdu i dokumentacja fotograficzna (odpowiednio k. 107-108 i 109-117 akt prokuratorskich), w przypadku zarzutu z punktu VIII aktu oskarżenia protokół oględzin pojazdu (k. 94-95 akt prokuratorskich), w przypadku zarzutu z punktu IX aktu oskarżenia protokół oględzin pojazdu (k. 126-127 akt prokuratorskich), w przypadku zarzutu z punktu X aktu oskarżenia protokół oględzin pojazdu i dokumentacja fotograficzna (odpowiednio k. 146-147 i 148-149 akt prokuratorskich). Wskazać należy, iż podane przez pokrzywdzonych uszkodzenia ich pojazdów niemal zawsze w 100 procentach odpowiadają temu, co wynika ze wskazanych dowodów dokumentarnych. Jedynym wyjątkiem są zeznania świadka E. Z. złożone na rozprawie, gdzie dodatkowo wskazał on na uszkodzenie przedniego błotnika pojazdu, podczas gdy uszkodzenie tego elementu samochodu nie wynika ani z wcześniejszych jego zeznań, ani z protokołu oględzin jego pojazdu, ani nawet z wyceny naprawy pojazdu, która nie obejmuje naprawy tego elementu. Z uwagi na istniejącą w tym zakresie wątpliwość Sąd pominął potencjalne uszkodzenie wskazanego wyżej elementu w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, nie był on również uwzględniony w samym zarzucie, skoro oskarżyciel przyjął wartość szkody wynikającą ze wspomnianej wyceny, nie obejmującej naprawy wspomnianego elementu karoserii pojazdu.

W tym miejscu warto zauważyć, że uszkodzenia pojazdów we wszystkich przypadkach były podobne i polegały na zarysowaniach powłok lakierniczych pojazdów w formie cienkich, prostych lub falujących kreskach, z reguły poziomych, co wskazuje na podobny sposób ich spowodowania i jest dodatkową przesłanką przemawiającą za uznaniem, że zostały one spowodowane przez jedną osobę działającą we wszystkich przypadkach w podobny sposób. Wyjątkiem w tym zakresie są uszkodzenia pojazdu A. K. (1) opisanego w zarzucie z punktu IX aktu oskarżenia, w tym wypadku bowiem zarysowane zostały niemal całe powierzchnie karoserii pojazdu (wynika to także z fotografii okazanych przez pokrzywdzonego na rozprawie – vide k. 189-190), co z kolei było jedną z przesłanek uznania, iż uszkodzeń tych nie spowodował oskarżony.

Dodać należy, że w przypadku czynów objętych zarzutami z punktów III, V, VIII i X aktu oskarżenia pokrzywdzeni złożyli do akt również kopie dowodów rejestracyjnych pojazdów (odpowiednio k. 50-51, 79, 90 i 144 akt prokuratorskich), jednakże dokumenty te nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, potwierdzając jedynie, że samochody wskazane w zarzutach stanowiły własność pokrzywdzonych.

W kwestii uszkodzeń pojazdów wymienionych w zarzutach wskazać należy również na jeszcze jedną okoliczność, która już na etapie rozprawy wzbudziła pewne wątpliwości Sądu. Z wszystkich zarzutów wynika, że uszkodzenia pojazdów powstały w konkretnych datach i tym samym że były skutkiem pojedynczych zachowań sprawcy tych uszkodzeń. Natomiast ze złożonych na rozprawie zeznań świadków S. S., Z. F. i O. D. wynika, że uszkodzenia ich pojazdów o podobnym, wskazanym wyżej charakterze powstały w różnych datach i kilkakrotnie – odpowiednio dwukrotnie, trzykrotnie i trzykrotnie, przy czym z ich zeznań wynika, że zgłaszali łącznie wszystkie uszkodzenia już po ich kilkakrotnym dokonaniu. Wprawdzie okoliczność taka nie wynika jednoznacznie z ich pierwszych zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, wręcz przeciwnie, można z nich wywnioskować, że wszystkie uszkodzenia ujawnili oni w pojedynczych, konkretnych datach, jednakże w ocenie Sądu brak podstaw do zakwestionowania wiarygodności nieco odmiennych zeznań tych pokrzywdzonych o wskazanej wyżej treści, złożonych na rozprawie. Z kolei treść wcześniejszych ich zeznań mogła być wynikiem pewnego rodzaju braku staranności i dokładności przy sporządzaniu protokołów ich przesłuchania przez funkcjonariuszy Policji, warto bowiem zauważyć, że w istocie wszystkie protokoły przesłuchania pokrzywdzonych (nie tylko wyżej wymienionych) na etapie postępowania przygotowawczego zostały sporządzone według podobnego schematu i zawierają bardzo podobną treść z użyciem

niemal tych samych sformułowań, co może wskazywać, że relacje pokrzywdzonych nie zawsze były zapisywane w całości i dokładnie (w świetle wskazań doświadczenia życiowego wzbudza wątpliwości to, że pokrzywdzeni używali niemal identycznych słów do opisanie przez siebie różnych przebiegów zdarzeń). Wnikliwe przesłuchanie pokrzywdzonych na rozprawie doprowadziło do ujawnienia dalszych szczegółów, w tym wyżej wskazanych, i w ocenie Sądu brak podstaw do zakwestionowania wiarygodności relacji wskazanych trzech świadków we wspomnianym zakresie. To, iż nie zgłosili oni natomiast stosownym organom już pierwszych uszkodzeń, mogło wynikać z braku wiary w sens takiego działania w związku z niedużym prawdopodobieństwem ujawnienia sprawcy uszkodzeń, co dotyczy także pozostałych pokrzywdzonych, zgłaszających jednorazowe zdarzenia, ale często po upływie dłuższego czasu od ich nastąpienia. Punktem zwrotnym – zarówno dla pokrzywdzonego O. D., jak i pozostałych pokrzywdzonych – było tutaj zarejestrowanie momentu uszkodzenia pojazdu O. D. przez oskarżonego w dniu 01 września 2015 r., co stało się punktem inicjującym złożenie zawiadomienia zarówno przez niego, jak i przez innych pokrzywdzonych. Z kolei okoliczność, że w przypadku wymienionych trzech pokrzywdzonych uszkodzenia pojazdów następowały na przestrzeni dłuższego okresu i nie w sposób jednorazowy, nie rzutuje na ocenę ogólnego charakteru tych uszkodzeń, zaś ich spowodowanie, w ocenie Sądu przez oskarżonego, było objęte w przypadku poszczególnych samochodów jednym, powziętym z góry zamiarem, co nakazywało uznanie spowodowania tych uszkodzeń w zakresie każdego z pojazdów jako jednego czynu zabronionego.

Pozostając jeszcze przy zeznaniach pokrzywdzonych wskazać należy, że podawali oni również okoliczności związane z wyceną napraw ujawnionych uszkodzeń ich pojazdów, z reguły przedstawiając w tym zakresie również stosowne dokumenty. Dokumentami takimi były – w przypadku czynu z punktu III aktu oskarżenia wycena (k. 52 akt prokuratorskich), w przypadku czynu z punktu IV aktu oskarżenia kalkulacja naprawy (k. 68-70 akt prokuratorskich), w przypadku czynu z punktu V aktu oskarżenia wycena (k. 80 akt prokuratorskich), w przypadku czynu z punktu VII aktu oskarżenia kalkulacja naprawy (k. 5-8 akt prokuratorskich), w przypadku czynu z punktu VIII aktu oskarżenia wycena (k. 50), w przypadku czynu z punktu X aktu oskarżenia wycena (k. 51). Dodać należy, iż dokument w postaci rachunku miał złożyć również pokrzywdzony czynem z punktu I aktu oskarżenia A. U., co wynika z jego zeznań oraz pisemnych oświadczeń (k. 184, 217), jednakże nie został on ostatecznie załączony do akt sprawy. Wskazania wymaga również, że jedynie ten pokrzywdzony oraz E. Z. (zarzut z punktu III aktu oskarżenia) dokonali napraw pojazdów, przy czym w tym drugim wypadku pokrzywdzony nie poniósł kosztów naprawy, gdyż zostały one pokryte przez ubezpieczyciela. Pozostali pokrzywdzeni nie dokonali napraw pojazdów (ich samochody, z uwagi na głównie estetyczny charakter uszkodzeń, nadawały się do dalszej eksploatacji), natomiast albo przedstawiali wskazane wyżej dokumenty celem wykazania kosztów koniecznych do poniesienia w związku z naprawami pojazdów, bądź też przynajmniej składali w tym zakresie stosowne oświadczenia, z reguły oparte także na informacjach uzyskanych od podmiotów dokonujących napraw.

Celem usunięcia pewnych wątpliwości rysujących się w kwestii wysokości szkód spowodowanych uszkodzeniami pojazdów, wynikających przede wszystkim z braku dokumentacji w zakresie dotyczącym części z samochodów, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k. 231-259). Już w tym miejscu wskazać należy, iż w ocenie Sądu opinia ta jest jasna, logicznie uzasadniona, zupełna, została przy tym sporządzona przez biegłego posiadającego wymaganą wiedzę specjalną i niezainteresowanego w sposobie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Tym samym opinię tę należy uznać za w pełni wartościowy dowód, aczkolwiek paradoksalnie Sąd jedynie po części uwzględnił wskazane przez biegłego w opinii kwoty określające wysokość poszczególnych szkód. Wynika to z okoliczności przyznanej logicznie przez biegłego w samej opinii, że wskazane przez niego kwoty, których sposób wyliczenia został szczegółowo wskazany, są kwotami zapewniającymi skuteczną naprawę pojazdów, przywracającą ich stan techniczny sprzed zdarzeń objętych zarzutami, jednakże nie wyklucza to możliwości przyjęcia, że ewentualne niższe kwoty podawane w tym zakresie przez samych pokrzywdzonych mogą zapewnić skuteczną naprawę pojazdu (strona 4. opinii). W konsekwencji Sąd w zakresie tych sytuacji, gdzie pokrzywdzeni wskazywali niższe kwoty niż wyliczone przez biegłego i ewentualnie potwierdzali je dokumentami, przyjął jako wysokość szkód kwoty wskazane przez pokrzywdzonych, co dotyczyło większości sytuacji.

I tak w przypadku zarzutu z punktu I aktu oskarżenia Sąd przyjął wskazaną przez pokrzywdzonego kwotę 1.500,00 zł (biegły wskazał na wyższą kwotę 2.298,99 zł), w przypadku zarzutu z punktu II aktu oskarżenia Sąd przyjął wskazaną przez pokrzywdzonego kwotę 2.000,00 zł (biegły wskazał na wyższą kwotę 2.794,22 zł), w przypadku zarzutu z punktu III aktu oskarżenia Sąd przyjął wskazaną przez pokrzywdzonego i wynikającą z przedstawionej przez niego wyceny kwotę 1.290,00 zł (biegły wskazał na wyższą kwotę 2.261,17 zł), w przypadku zarzutu z punktu IV aktu oskarżenia Sąd przyjął wskazaną przez pokrzywdzonego i wynikającą ze zweryfikowanej przez ubezpieczyciela kalkulacji naprawy kwotę 2.005,00 zł (biegły wskazał na wyższą kwotę 2.773,03 zł), w przypadku zarzutu z punktu V aktu oskarżenia Sąd przyjął wskazaną przez pokrzywdzonego i wynikającą z przedstawionej przez niego wyceny kwotę 3.321,00 zł (biegły wskazał na wyższą kwotę 3.408,27 zł), w przypadku zarzutu z punktu VIII aktu oskarżenia Sąd przyjął podaną przez pokrzywdzonego i wynikającą z przedstawionej przez niego wyceny kwotę 1.500,00 zł (biegły wskazał na wyższą kwotę 2.622,00 zł), zaś w przypadku zarzutu z punktu X aktu oskarżenia Sąd przyjął wskazaną przez pokrzywdzonego i wynikającą z przedłożonej przez niego wyceny kwotę 1.500,00 zł (biegły wskazał na wyższą kwotę 1.932,03 zł). Jedynie w przypadku czynów z zarzutów VI i VII aktu oskarżenia Sąd przyjął podane przez biegłego kwoty wysokości szkód – odpowiednio 2.203,54 zł i 2.542,92 zł, albowiem są one niższe od kwot podanych przez pokrzywdzonych. W zakresie pierwszego z tych czynów pokrzywdzony Z. F. nie przedstawił bowiem żadnego dokumentu na tę okoliczność, zaś początkowo podał kwotę 1.400,00 zł, by jednak później wskazać, że naprawa każdego z czterech elementów kosztowałaby 800,00 zł, a więc całość 3.200,00 zł, tak więc więcej, niż wynika z opinii biegłego. Z kolei w przypadku drugiego z tych czynów pokrzywdzony O. D. przedstawił kalkulację naprawy na kwotę 3.357,40 zł, skoro jednak naprawa ta nie została jak dotychczas faktycznie dokonana, Sąd przyjął niższą kwotę wyliczoną przez biegłego uznając, że powinna ona zapewnić pokrzywdzonemu dokonanie naprawy pojazdu.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że zeznania pokrzywdzonych oraz dowody dokumentarne nie miały w większości przypadków znaczenia dla ustalenia sprawcy uszkodzenia pojazdów. Wynikało to z tej okoliczności, iż w istocie we wszystkich przypadkach uszkodzenia te nastąpiły pod nieobecność właścicieli samochodów, a jednocześnie we wszystkich przypadkach nie zostali ustaleny żadni świadkowie dokonania tych uszkodzeń. Okoliczność taka jest zresztą logiczna, w świetle wskazań doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania sprawca uszkodzeń samochodów z pewnością starał się ich dokonywać tak, aby nie zostać przez nikogo zauważony i uniknąć tym samym odpowiedzialności za swoje czyny.

Od wskazanej wyżej zasady podstawowy wyjątek zaistniał w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VII aktu oskarżenia, w tym zakresie bowiem zabezpieczony został zapis z monitoringu znajdującego się w pojeździe pokrzywdzonego O. D. (vide dowody w postaci protokołu zatrzymania rzeczy z płytą k. 9-14 akt prokuratorskich oraz protokołu odtworzenia zapisu monitoringu z fotogramami k. 191-193 akt prokuratorskich i k. 116). Zapis ten dotyczy zdarzenia z dnia 01 września 2015 r. i z zeznań pokrzywdzonego O. D. wynika, że zdecydował się on na pozostawienie włączonego urządzenia rejestrującego z uwagi na wcześniejsze dwukrotne uszkodzenie jego pojazdu i zamiar ujawnienia sprawcy uszkodzenia pojazdu w przypadku jego powtórzenia. Z treści przedmiotowego zapisu wynika, że z pewnością widnieje na nim osoba oskarżonego M. R. (1) (on sam tego nie kwestionował) przechodzącego tuż obok pojazdu pokrzywdzonego i wykonującego ruch lewą ręką trzymającą niemal na pewno jakiś niewidoczny przedmiot w taki sposób, jakby przykładał trzymany przedmiot do prawych tylnych drzwi pojazdu, następnie go oderwał od karoserii i ponownie przyłożył do prawych przednich drzwi pojazdu. Biorąc pod uwagę, że pokrzywdzony w tym samym dniu ujawnił nowe uszkodzenia tych części pojazdu, w ocenie Sądu należy uznać za pewne, iż nagranie ukazuje moment uszkodzenia samochodu przez oskarżonego, tym bardziej, że charakter ujawnionych uszkodzeń (cienkie, poziome, liniowe zarysowania karoserii) koresponduje ze sposobem zachowania oskarżonego wynikającym z zapisu.

Okoliczność ta rzutuje w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu również przyznania się przez oskarżonego do winy na etapie postępowania przygotowawczego, na zasadność ustalenia, iż oskarżony w podobny sposób dokonał nie tylko wcześniejszych uszkodzeń pojazdu O. D., ale również uszkodzeń pozostałych pojazdów wymienionych w postawionych mu zarzutach za wyjątkiem pojazdu opisanego w zarzucie z punktu IX aktu oskarżenia. Wniosek taki wynika ze wspomnianego już analogicznego charakteru uszkodzeń tych pojazdów, ze zbieżności miejsca, w którym pojazdu te

zostały uszkodzone, gdyż zawsze następowało to w zbliżonym miejscu tego samego parkingu, oraz zbieżności czasowej, gdyż wszystkie uszkodzenia zostały spowodowane na przestrzeni kilku miesięcy, oraz dodatkowo ze wspomnianego początkowego przyznania się do winy oskarżonego. Dodatkowo wskazać należy, że z zeznań pokrzywdzonego J. M. wynika, że po ujawnieniu wskazanego wyżej zapisu z monitoringu rozmawiał on z oskarżonym i ten w rozmowie przyznał się mu do uszkodzenia poprzez zarysowanie jego pojazdu, ale pośrednio także innych pojazdów. Ponadto świadek ten wskazał, że pośrednio od innej, nieustalonej osoby posiada wiedzę na temat potencjalnej motywacji takich działań oskarżonego, który miał się w tym miejscu, przechodząc obok pojazdu i omijając go, przewrócić i doznać urazu, a następnie rysować w związku z tym samochody stojące w tym przejściu niejako w ramach zemsty. Takie ewentualne wytłumaczenie przyczyn ustalonych zachowań oskarżonego nie byłoby pozbawione logiki, jednakże w ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na pewne poczynienie takiego ustalenia i motywacja czy też bardziej pobudki działania oskarżonego nie są możliwe do dokładnego określenia. Również z zeznań świadka S. S. złożonych na rozprawie wynika, że rozmawiał on z oskarżonym na temat uszkodzenia pojazdu i M. R. (1) przyznał mu się, że to zrobił, aczkolwiek nie poczuwał się do poniesienia z tego tytułu jakiegokolwiek odpowiedzialności. Okoliczności te dodatkowo przemawiają za ustaleniem, iż sprawcą omawianych czynów był oskarżony M. R. (1).

Jak już wskazano, odmiennie należy ocenić materiał dowodowy dotyczący zdarzenia objętego zarzutem z punktu IX aktu oskarżenia. Już z pierwszych zeznań pokrzywdzonego A. K. (1), dodatkowo doprecyzowanych w tym zakresie na rozprawie, wynika, że do uszkodzenia jego pojazdu doszło w innym miejscu (w okolicy jego zamieszkania na ul. (...)), w porze nocnej, zaś sam charakter uszkodzeń, wynikający także z protokołu oględzin pojazdu, jest nieco inny niż w przypadku pozostałych rozpatrywanych czynów, co zostało już wskazane. Okoliczności te przemawiają za uznaniem, iż charakter przedmiotowego czynu i okoliczności jego popełnienia nie wpisują się w schemat dotyczący pozostałych rozpatrywanych przypadków, a w konsekwencji brak jest wystarczających podstaw do uznania, aby to również oskarżony M. R. (1) był sprawcą uszkodzenia pojazdu A. K. (1).

Przechodząc do omówienia wyjaśnień oskarżonego M. R. (1) wskazać należy, że oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie złożył wówczas bardziej szczegółowych wyjaśnień, wskazał jedynie, że nie wie, dlaczego to zrobił, musiał to zrobić pod wpływem stresu i emocji, żałuje tego i nie potrafi tego wytłumaczyć. Przedmiotowe, lakoniczne wyjaśnienia jako współgrające z pozostałym materiałem dowodowym Sąd uznał za wiarygodne, natomiast przyznanie się wówczas przez oskarżonego również do popełnienia czynu objętego zarzutem z punktu IX aktu oskarżenia, co do którego Sąd ze wskazanych już przyczyn uznał, że brak jest wystarczających podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego, mogło wynikać ze zbiorczego postawienia oskarżonemu większej liczby zarzutów i ogólnego przyznania się przez niego do popełnienia czynów objętych tymi zarzutami.

Odmiennie, jako w większości niewiarygodne, należy zdaniem Sądu ocenić wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) złożone na etapie postępowania sądowego, kiedy to przestał się on przyznawać do popełnienia zarzucanych mu czynów. Przynajmniej wskazać należy, iż oskarżony niewątpliwie miał interes w podawaniu w niniejszej sprawie okoliczności dla siebie korzystnych nawet wówczas, jeżeli nie były one zgodne ze stanem rzeczywistym, po to, aby uniknąć odpowiedzialności za zarzucane mu czyny. Tym zdaniem Sądu należy tłumaczyć wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie, stanowiące przejaw przyjętej przez niego na tym etapie postępowania linii obrony. Za wiarygodne należy uznać jedynie przyznanie przez oskarżonego na tym etapie procesu, że na zabezpieczonym i opisanym wyżej zapisie monitoringu widoczna jest jego osoba, co nie budzi wątpliwości (wizerunek na zapisie jest wyraźny) i co zdaniem Sądu jednoznacznie obciąża oskarżonego w kwestii uszkodzenia pojazdu O. D. w dniu 01 września 2015 r., a pośrednio, także w kontekście wcześniejszego przyznania się do winy, wskazuje na sprawstwo oskarżonego w zakresie dotyczącym pozostałych postawionych mu zarzutów za wyjątkiem zarzutu z punktu IX aktu oskarżenia.

Natomiast w ocenie Sądu niewiarygodne są dalsze wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie, kiedy to przede wszystkim starał się on podważyć swoje wcześniejsze przyznanie się do winy, aczkolwiek jego twierdzenia w tym zakresie są zdaniem Sądu niejasne i po części nielogiczne. Przynajmniej oskarżony powoływał się na takie okoliczności, jak to, że w czasie wykonywania z nim czynności na etapie postępowania przygotowawczego nie czuł się dobrze ani swobodnie, czynności te były długotrwałe (w domyśle od momentu zatrzymania do momentu zwolnienia,

albowiem samo przesłuchanie, co oskarżony przyznał, trwało krótko), ponadto w tym czasie leczył się psychiatrycznie oraz opiekował się chorą matką. W ocenie Sądu nie sposób jednak przyjąć, aby okoliczności te mogły realnie rzutować na treść wyjaśnień złożonych wówczas przez M. R. (1). To, iż samo zatrzymanie oraz czynności prowadzone następnie z osobą zatrzymaną mogły być dla podejrzanego niekomfortowe i odbierane negatywnie wynika z samej ich istoty. Natomiast zgromadzony materiał dowodowy, w tym nawet wyjaśnienia oskarżonego, które są w tym zakresie niejasne i niekonkretne, nie pozwalają na uznanie, aby w tym konkretnym przypadku przebieg tych czynności był niezgodny z obowiązującymi przepisami i taki, by mogło to negatywnie wpłynąć na treść relacji podawanych przez podejrzanego i wypaczyć tę treść. Podkreślenia wymaga, że oskarżony powoływał się na okoliczności, że nie rozumiał pytań, a jego wyjaśnienia były mu sugerowane. Z całokształtu jego wypowiedzi wynika jednak, że miało do tego dochodzić bardziej w trakcie wcześniejszych czynności (prawdopodobnie w toku potencjalnego rozpytania), natomiast treść protokołu przesłuchania M. R. (1) w charakterze podejrzanego nie wskazuje, aby mogły mu wówczas być zadawane jakiegokolwiek pytania, których sensu mógł nie zrozumieć, ani tym bardziej, aby sugerowane mu były odpowiedzi na te pytania (później stwierdził sam, że na tym etapie nie były zadawane pytania). Natomiast to jedynie złożone wówczas podczas przesłuchania wyjaśnienia mają charakter dowodu branego pod uwagę przez Sąd przy rozstrzyganiu sprawy. Mając na uwadze treść przedmiotowego protokołu za niewiarygodne należy uznać twierdzenia oskarżonego, że przesłuchanie było prowadzone etapami (oskarżony wskazał nawet, że było spisywanych więcej protokołów, by później przyznać, że innych protokołów nie podpisywał) i że do przedmiotowego protokołu przepisano (w domyśle bez ponownego złożenia wyjaśnień) to, co podał wcześniej innym śledczym. Nie znajduje potwierdzenia w żadnym innym dowodzie, by M. R. (1) w trakcie prowadzonych wówczas czynności mówił funkcjonariuszom Policji, że nie popełnił zarzucanych mu czynów, przy czym charakterystyczne jest, że okoliczność taką zgłosił dopiero na rozprawie, zaś wcześniej nie sygnalizował żadnych nieprawidłowości w tym zakresie, wręcz przeciwnie, podpisał bez zastrzeżeń protokoły związane z czynnościami prowadzonymi z jego udziałem.

Co charakterystyczne, oskarżony nie był w stanie wskazać, treści jakich pytań rzekomo nie rozumiał i co dokładnie w jego pierwszych wyjaśnieniach miało mu zostać zasugerowane przez przesłuchującego bądź inne osoby. Trudno za taką sugestią uznać to, iż ewentualne przyznanie się do winy i zgoda na dobrowolne poddanie się karze mogły zostać potraktowane jako okoliczność łagodząca w kwestii kary, o czym poinformowano M. R. (1), tak jest bowiem w istocie. Zdaniem Sądu trudno jednak na tej tylko podstawie uznać, że oskarżony z tego względu na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia czynów, których w istocie nie popełnił, tym bardziej, że istnieją inne, omówione już dowody obciążające oskarżonego. Nie do końca jasne, logiczne i konsekwentne są również twierdzenia oskarżonego, że z jednej strony nie przedstawiono mu wówczas dowodów jego winy (jest oczywistym, że na tym etapie postępowania nie istniał taki obowiązek), z drugiej zaś mówiono mu, że jest nagranie i możliwość wykazania jego winy, co skłoniło go do przyznania się do winy. Na koniec stwierdzić należy, że wprawdzie w istocie z opinii sądowno-psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego wynika, że nie jest on w stanie, z uwagi na stwierdzone zaburzenia adaptacyjne, prowadzić obrony w sposób samodzielny i potrzebuje pomocy obrońcy, natomiast podczas pierwszego przesłuchania nie był przez takiego obrońcę reprezentowany, co sam podkreślił na rozprawie. Jednakże w ocenie Sądu okoliczność ta nie może przekreślać wartości dowodowej wyjaśnień złożonych wówczas przez oskarżonego, tym bardziej, że złożone wówczas przez niego wyjaśnienia miały charakter ogólny i nieszczegółowy, trudno zaś uznać, aby z uwagi na charakter stwierdzonych u niego zaburzeń oskarżony nie był w stanie zrozumieć i rozróżnić skutków tak podstawowych kwestii jak przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów bądź nieprzyznanie się do ich popełnienia. W konsekwencji treść wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie stanowi w ocenie Sądu wspomniany już przejaw przyjętej przez niego linii obrony i wyjaśnienia te w większości należy uznać za niewiarygodne.

Wspomniane wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie nie znajdują potwierdzenia również w dowodach w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy prowadzili czynności z udziałem oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego. Jak już zasygnalizowano, miały one znaczenie dla ustalenia przebiegu czynności procesowych przeprowadzonych z udziałem oskarżonego i w konsekwencji dla weryfikacji wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. R. (1) złożonych na rozprawie, zaś wyjaśnień tych nie potwierdziły. Zdaniem Sądu zeznania tych świadków należy uznać za wiarygodne, są bowiem jasne, logiczne, poza wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na rozprawie nie stoją

w sprzeczności z żadnymi innymi dowodami i korespondują ze sobą. W ocenie Sądu świadkowie ci nie mieli również interesu w podawaniu wersji wydarzeń niezgodnej ze stanem rzeczywistym – wprawdzie oczywistym jest, że nie mieli interesu w przyznaniu jakichkolwiek nieprawidłowości w sposobie przeprowadzenia czynności z udziałem M. R. (1), z drugiej jednak strony sam oskarżony nie wskazał konkretnie i jednoznacznie tych nieprawidłowości, zaś zdaniem Sądu wydaje się zupełnie nieprawdopodobne, aby funkcjonariusze mieli interes w dopuszczeniu się takich nieprawidłowości celem wymuszenia sposobu rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, chociażby celem zakończenia wielu spraw połączonych w ramach jednego postępowania, zarzuty mogły bowiem zostać M. R. (1) postawione także na podstawie innych dowodów, nawet w przypadku braku przyznania się przez niego do winy. Trudno więc stwierdzić, dlaczego funkcjonariusze mieliby w jakikolwiek sposób wymuszać na M. R. (1) przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Świadkowie M. R. (2) i T. W., funkcjonariusze Policji, którzy uczestniczyli w zatrzymaniu osoby oskarżonego, nie potwierdzili jakichkolwiek nieprawidłowości w trakcie przeprowadzenia tych czynności, z uwagi na upływ czasu (zostali przesłuchani dopiero na rozprawie) nie pamiętali już również szczegółów przeprowadzonych czynności, co z uwagi na wspomnianą okoliczność oraz fakt, iż z pewnością podejmują w ramach czynności zawodowych szereg podobnych czynności, należy uznać za usprawiedliwione. Z kolei świadek K. L., czyli funkcjonariusz Policji, który przesłuchiwał oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego, podobnie i z tych samych względów nie był już w stanie wskazać szczegółów tej czynności, co również należy uznać za usprawiedliwione, także on jednak nie potwierdził zaistnienia jakichkolwiek nieprawidłowości w trakcie przesłuchania M. R. (1), w tym by doszło do jakichkolwiek nacisków na wyżej wymienionego. Potwierdził on również, że podejrzany przyznał się wówczas do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego M. R. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów za wyjątkiem czynu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia, aczkolwiek, jak już wyżej zasygnalizowano, dokonał w pewnym zakresie modyfikacji opisów niektórych czynów. I tak w przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia Sąd odmiennie ustalił, iż numer rejestracyjny uszkodzonego samochodu to (...) (odmienne wskazanie go w zarzucie wynikało zapewne z omyłki pisarskiej). W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie V aktu oskarżenia Sąd uznał go za winnego popełnienia tego, że w okresie od nieustalonego dnia do dnia 10 sierpnia 2015 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał dwukrotnie uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 3.321 zł na szkodę S. S., albowiem z zeznań pokrzywdzonego wynika, że uszkodzenie jego pojazdu miało miejsce dwukrotnie, w tym po raz drugi w dniu 10 sierpnia 2015 r. Podobnie w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VI aktu oskarżenia Sąd uznał go za winnego popełnienia tego, że w okresie od nieustalonego dnia do dnia 03 sierpnia 2015 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał trzykrotnie uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.203,54 zł na szkodę Z. F., albowiem także w tym przypadku z zeznań pokrzywdzonego wynika, że uszkodzenie jego samochodu nastąpiło trzykrotnie w podobny sposób, przy czym ostatnie z tych uszkodzeń zostało dokonane w dniu 03 sierpnia 2015 r., nie zaś w dniu 30 sierpnia 2015 r., jak wskazano w zarzucie. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VII aktu oskarżenia Sąd uznał go za winnego popełnienia tego, że w okresie od nieustalonego dnia do dnia 01 września 2015 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał trzykrotnie uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej, czym spowodował straty w łącznej wysokości 2.542,92 zł na szkodę O. D., albowiem także w przypadku tego czynu z zeznań pokrzywdzonego wynika, że uszkodzenie jego pojazdu w drodze zarysowania powłoki lakierniczej nastąpiło aż trzy razy, po raz ostatni w dniu 01 września 2015 r., i to dopiero to ostatnie zdarzenie zostało nagrane, a w konsekwencji pokrzywdzony zdecydował się zgłosić zdarzenie organom ścigania. Ponadto, w zakresie tego czynu, Sąd zmodyfikował również wskazaną wartość szkody spowodowanej uszkodzeniem pojazdu mając na uwadze wnioski opinii biegłego. W przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VIII aktu oskarżenia Sąd odmiennie ustalił, iż łączna wysokość wyrządzonej przez oskarżonego szkody wyniosła 1.500 zł, albowiem taka kwota wynika z wyceny

przedstawionej przez pokrzywdzonego. Z kolei uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie X aktu oskarżenia Sąd odmiennie ustalił, iż czyn ten został popełniony w nieustalonym dniu w sierpniu 2015 r., okoliczność taka wynika bowiem z zeznań pokrzywdzonego i w związku z tym potencjalną datę popełnienia czynu można dookreślić bardziej, niż wynika to z treści zarzutu.

Jeżeli natomiast chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie IX aktu oskarżenia z uwagi na treść omówionych już wyżej zeznań pokrzywdzonego A. K. (1), zwłaszcza tych złożonych na rozprawie, należy uznać, że podane przez pokrzywdzonego miejsce popełnienia przedmiotowego czynu, przy uwzględnieniu potencjalnego czasu jego popełnienia (godziny nocne w pobliżu miejsca zamieszkania pokrzywdzonego) w ocenie Sądu wykluczają, aby uszkodzenie przedmiotowego samochodu nastąpiło w podobnych okolicznościach jak w przypadku pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu, a tym samym brak wystarczających podstaw do uznania, aby to oskarżony M. R. (1) był sprawcą uszkodzenia przedmiotowego pojazdu. Nie przemawia za tym nawet ogólne przyznanie się oskarżonego do uszkodzenia pojazdów wymienionych w zarzutach na etapie postępowania przygotowawczego, albowiem przyznając się wówczas ogólnie do procederu uszkodzania samochodów w miejscu swojej pracy mógł on nie pamiętać dokładnie danych tych pojazdów i niejako automatycznie przyznać się do dokonania uszkodzenia również pojazdu A. K. (1), natomiast ze wspomnianych już zeznań tego pokrzywdzonego wynika, że jego pojazd został jednak uszkodzony w innym miejscu i nieco innych okolicznościach.

W konsekwencji, wobec braku podstaw wystarczających do ustalenia, iż to M. R. (1) był sprawcą popełnienia omawianego czynu, Sąd uniewinnił oskarżonego M. R. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu M. R. (1) winy w przypadku wszystkich przypisanych mu czynów. Wprawdzie w toku postępowania ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego M. R. (1), jednakże z dopuszczonej opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że M. R. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego zaburzenia adaptacyjne wywołane niekorzystną sytuacją życiową, brak jednak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie M. R. (1) znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych, zaś jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania konsekwencji działań, jakie są przedmiotem niniejszej sprawy. W konsekwencji należy uznać, iż odniesieniu do przypisanych mu czynów oskarżony M. R. (1) nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, tak więc warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania. Zdaniem Sądu przedmiotową opinię sądowo-psychiatryczną należy uznać za pełnowartościowy materiał dowodowy i brak podstaw do kwestionowania zawartych w niej wniosków, jest ona bowiem jasna, zupełna, należycie uzasadniona, została przy tym sporządzona przez osoby dysponujące wymaganą wiedzą specjalną i niezainteresowane w sposobie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W tej sytuacji należy uznać, że oskarżony M. R. (1) jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowych czynów, które stanowią powszechnie popełniane przestępstwa przeciwko mieniu, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątplenia zdawał sobie również sprawę z ich karalności, albowiem jest to wiedza powszechna. W ocenie Sądu oskarżony M. R. (1) dopuścił się popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów działając umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego. Należy uznać, że oskarżony we wszystkich rozpatrywanych przypadkach chciał uszkodzić wymienione wyżej pojazdy, dokonując zarysowań ich powłok lakierniczych. Normalnym i z pewnością przewidywanym oraz oczekiwanym przez oskarżonego skutkiem tego rodzaju działań jest bowiem uszkodzenie samochodów, skutkujące koniecznością dokonania ich napraw chociażby ze względów estetycznych.

Sąd co do zasady przychylił się do wskazanej przez Prokuratora kwalifikacji prawnej wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu M. R. (1), które należało zakwalifikować jako występki uszkodzenia mienia określone w art. 288 § 1 kk. Niewątpliwie bowiem działania oskarżonego polegające na celowym zarysowywaniu powłok lakierniczych szeregu pojazdów doprowadziły do uszkodzenia tych ostatnich, a tym samym oskarżony wypełnił we wszystkich przypadkach

znamiona wskazanego wyżej występku. We wszystkich przypadkach wartość szkód spowodowanych uszkodzeniem pojazdów przekroczyła również 1/4 minimalnego wynagrodzenia, w związku z czym czyny te stanowiły właśnie występkę kwalifikowaną z art. 288 § 1 kk, nie zaś wykroczenia kwalifikowane z art. 124 § 1 kw.

Ponadto w przypadku tych czynów, w ramach których oskarżony dokonał uszkodzenia samochodów działając więcej niż jeden raz (czyny zarzucane oskarżonemu w punktach V, VI i VII aktu oskarżenia) kwalifikację prawną czynów uzupełnia art. 12 kk, albowiem w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony dopuszczając się ich działał w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Ponadto w ocenie Sądu należy uznać, iż oskarżony M. R. (1) dopuścił się popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów w ramach określonego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw. Oskarżony popełnił bowiem przedmiotowe czyny w krótkich odstępach czasu, łącznie na przestrzeni nieco ponad 3 miesięcy, w podobny, wręcz identyczny sposób i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zaś w przypadku wszystkich tych czynów podstawę wymiaru kary stanowi ten sam przepis, tj. art. 288 § 1 kk (to, iż część czynów dodatkowo uwzględnia w kwalifikacji prawnej art. 12 kk, nie stanowi przeszkody do zastosowania instytucji ciągu przestępstw, albowiem przepis ten nie stanowi podstawy wymiaru kary). Skutkowało to wymierzeniem oskarżonemu za wszystkie przypisane mu przestępstwa jednej kary.

Uznając oskarżonego M. R. (1) za winnego popełnienia opisanych wyżej przestępstw Sąd przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na podstawie art. 288 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara w takiej właśnie wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu Sąd uwzględnił przede wszystkim to, iż orzeczona w tym zakresie kara dotyczy w istocie szeregu przestępstw, co zgodnie z treścią art. 91 § 1 kk pozwalało na wymierzenie kary do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, ale z drugiej strony przemawia także za wymierzeniem kary w wysokości znacznie przekraczającej dolną granicę ustawowego zagrożenia, skoro oskarżonemu przypisano popełnienie dziewięciu przestępstw. Okolicznością obciążającą jest również to, iż oskarżony nie podjął w istocie żadnych działań mających na celu naprawienie szkód wyrządzonych poszczególnymi czynami, pomimo upływu znacznego czasu od ich popełnienia. Okolicznością obciążającą jest również specyficzna i trudna do wytłumaczenia motywacja oskarżonego, który działał bez żadnego konkretnego, logicznego, mogącego chociaż po części tłumaczyć jego zachowanie motywu czy pobudki, łącznie powodując w ten sposób stosunkowo poważne szkody wielu osobom.

Jako okoliczność łagodzącą przy określaniu sądowego wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Należy zaznaczyć, iż z uwagi na treść art. 288 § 1 kk, przy uwzględnieniu treści art. 91 § 1 kk, za czyny przypisane oskarżonemu M. R. (1) Sąd mógł wymierzyć karę od 3 miesięcy do nawet 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tej sytuacji orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności nie może zostać uznana za nadmiernie surową, zwłaszcza wobec wskazanych wyżej okoliczności obciążających uwzględnionych przy określaniu sądowego wymiaru kary, jest ona bowiem wciąż odległa od górnej granicy możliwej do wymierzenia kary i zdecydowanie bliższa dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Wspomniane okoliczności obciążające zdaniem Sądu przemawiały ponadto przeciwko wymierzeniu oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37a kk, kary rodzajowo łagodniejszej od kary pozbawienia wolności.

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk Sąd doszedł do wniosku, iż dotychczasowy tryb życia i warunki osobiste oskarżonego M. R. (1), w szczególności jego dotychczasowa niekaralność, przemawiają za zastosowaniem wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż prognoza kryminologiczna względem osoby oskarżonego jest pozytywna i w świetle dotychczasowego zachowania oskarżonego brak podstaw do uznania, aby kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie mogła

zapobiec powrotowi oskarżonego do przestępstwa. W związku z tym Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata uznając, że okres taki będzie wystarczający dla przeprowadzenia kontroli zachowania oskarżonego, zwłaszcza pod kątem tego, czy nie powróci on na drogę przestępstwa. Jednocześnie, na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk, Sąd zobowiązał oskarżonego M. R. (1) do informowania sądu o przebiegu okresu próby.

Na podstawie art. 46 § 1 kk i art. 415 kc Sąd orzekł wobec oskarżonego M. R. (1) obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych poszczególnymi, przypisanym im przestępstwami. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pokrzywdzeni na skutek działania oskarżonego ponieśli szkody majątkowe w kwotach równych wysokości koniecznych do poniesienia kosztów związanych z naprawą uszkodzonych samochodów celem przywrócenia ich do stanu sprzed uszkodzeń (okoliczności wpływające na ustaloną wysokość tych kwot zostały już wcześniej omówione). Sąd nie orzekł jednak takiego obowiązku w zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu IV aktu oskarżenia, albowiem w tym zakresie szkoda ta została już pokrzywdzonemu J. M. naprawiona przez ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia pojazdu.

I tak Sąd orzekł wobec oskarżonego M. R. (1) obowiązek naprawienia szkody: wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.a wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. U. kwoty 1.500,00 zł, wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.b wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. D. kwoty 2.000,00 zł, wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.c wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego E. Z. kwoty 1.290,00 zł, wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.e wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. S. kwoty 3.321,00 zł, wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.f wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. F. kwoty 2.203,54 zł, wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.g wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego O. D. kwoty 2.542,92 zł, wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.h wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwoty 1.500,00 zł oraz wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I.i wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. K. (2) kwoty 1.500,00 zł.

Sąd orzekł również o zabezpieczonym w toku postępowania dowodzie rzeczowym i wobec uznania, iż przedmiot ten stał się zbędny dla postępowania karnego, na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić pokrzywdzonemu O. D. dowód rzeczowy w postaci płyty CD z zapisem monitoringu, znajdujący się na karcie 14 akt prokuratorskich.

Sąd orzekł ponadto o kosztach procesu. Przede wszystkim na mocy stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adwokata T. S. kwotę 1.608,84 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto, wobec wydania w przeważającym zakresie wyroku skazującego, Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego M. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.468,86 zł tytułem części kosztów sądowych, w tym kwotę 180,00 zł tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część zasądzonych kosztów składają się wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na etapie postępowania sądowego, związane w szczególności z wynagrodzeniem biegłych za sporządzenie opinii, ryczałtem za korespondencję i opłatami za uzyskanie danych o karalności oskarżonego. W pozostałym zakresie, związanym z kosztami obrońcy z urzędu oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że obciążenie nimi oskarżonego byłoby nadmiernie dolegliwe z uwagi na jego aktualną sytuację materialną. Natomiast na podstawie art. 630 kpk wydatkami związanymi z oskarżeniem w części, w której oskarżony został uniewinniony, Sąd obciążył Skarb Państwa.